

Księga Daniela - numer sto trzydzieści dwa

Odślonięcie prorocznego znaczenia drugiej próby: zrozumienie obrazu Bestii i czasu opieczętowania 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-12

W poprzednich artykułach poświęciliśmy czas na zidentyfikowanie proroczych cech drugiej próby spośród trzech prób przedstawionych przez trzech aniołów. Każdy anioł reprezentuje określoną próbę, a druga próba jest przedstawiona jako próba wizualna. Zidentyfikowaliśmy wszystkich trzech aniołów, a ich odpowiednie próby są również wskazane w pierwszym rozdziale Księgi Daniela, gdzie druga z trzech prób opierała się na wyglądzie Daniela i trzech młodzieńców po tym, jak stosowali dietę wegetariańską zamiast diety babilońskiej. Inną cechą drugiej próby jest to, że często jest przedstawiana poprzez obraz połączenia Kościoła i państwa.

W jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju, w opisie upadku Babel Nimroda, zidentyfikowani są wszyscy trzej aniołowie oraz odpowiadające im próby. Trzy próby są tam przedstawione przez trzykrotne użycie wyrażenia „go to” w wersetach trzecim, czwartym i siódmym. Drugie użycie wyrażenia „go to” w wersecie czwartym oznacza próbę drugiego anioła.

I rzekli: Chodźcie, zbudujmy sobie miasto i wieżę, której wierzchołek sięgałby nieba; i uczynmy sobie imię, abyśmy się nie rozproszyli po całej ziemi. Księga Rodzaju 11:4.

Miasto reprezentuje państwo, a wieża reprezentuje kościół. Pragnęli także określonego charakteru, co wyraża się w ich pragnieniu, by uczynić sobie imię. W drugiej próbie charakter często się ujawnia i dzieje się to w kontraście z charakterem przeciwnym, co pokazują Kain i Abel, mądre i głupie panny, albo jak w drugiej próbie Daniela, w różnicy wyglądu między tymi, którzy jedli pokarm Babilonu, a tymi, którzy jedli jarzyny.

Doświadczy, proszę cię, sługi twoje przez dziesięć dni; i niech nam dają jarzyny do jedzenia oraz wodę do picia. Potem niech przed tobą będą oglądane nasze oblicza i oblicza młodzieńców, którzy jedzą z porcji królewskiego pokarmu; i jak zobaczysz, tak postąp ze sługami twymi. Zgodził się więc na to w tej sprawie i doświadczył ich przez dziesięć dni. A po upływie dziesięciu dni ich oblicza okazały się piękniejsze i tłuściejsze na ciele niż oblicza wszystkich młodzieńców, którzy jedli z porcji królewskiego pokarmu. Daniel 2:12-15.

W historii ruchu millerowskiego próba drugiego anioła ujawniła dwie klasy czcicieli. Klasa, która nie przeszła tej próby, stała się córkami Rzymu; druga klasa to wierni, którzy nadal podążają za postępującym światłem. Córki Rzymu odzwierciedlają proroczy charakter matki, a matka, której córkami się stały, jest określona jako matka nierządnic. W języku prorocstwa nierządnicą to kościół, który wchodzi w związek z państwem, na wzór obrazu papieżstwa.

Pierwszy z trzech aniołów w czternastym rozdziale Księgi Objawienia posiada wszystkie trzy próby każdego z trzech aniołów, podobnie jak pierwszy rozdział Księgi Daniela. W dwunastym

rozdziale Księgi Daniela trzystopniowy proces próby jest również przedstawiony, a zatem trzystopniowy proces próby występuje zarówno na początku, jak i na końcu Księgi Daniela.

Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie; a żaden z bezbożnych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją. Daniel 12:10.

Pierwszą próbą w wersecie dwunastym jest oczyszczenie, które dokonuje się na dziedzińcu świątyni, gdzie baranek zostaje zabity, a grzesznikowi zostaje poczytane usprawiedliwienie. Drugą próbą w wersecie dwunastym jest wybielenie, które jest reprezentowane przez Miejsce Świąte w świątyni, przedstawiające udzielenie uświęcenia wierzącemu. Trzecim krokiem jest wypróbowanie, co przedstawia sąd w Miejscu Najświętszym, gdzie lud Boży jest opieczętowany, a uwielbienie zostaje dokonane. Dwie klasy czcicieli są reprezentowane przez niegodziwych, którzy nie rozumieją, oraz mądrych, którzy rozumieją.

Druga próba, która jest wielokrotnie przedstawiana w świętym Słowie, stanowi próbę wizualną, w której ujawniają się dwie klasy czcicieli, a także symbolizowane jest połączenie Kościoła i państwa. Równie istotne jest to, że cechą drugiej próby jest to, iż poprzedza ona trzecią próbę, a trzecia próba oznacza sąd. Istnieje jednak ważne zastrzeżenie dotyczące sądu trzeciej próby, ponieważ każda z trzech prób wiąże się z sądem, ale pierwsze dwie próby przypadają na czas, w którym rozwój charakteru jest wciąż możliwy. Trzecia próba jest inna, ponieważ jest proroczym papierkiem lakmusowym, który po prostu wskazuje, do której klasy czcicieli dana osoba już należy po dwóch wcześniejszych etapach procesu testowania.

Podczas czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który rozpoczął się 11 września 2001 roku i zakończy się wraz z ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych, są trzy próby. Pierwsza próba miała miejsce, gdy anioł zstąpił 11 września 2001 roku i, zgodnie z aniołem, który zstąpił w historii millerytów 11 sierpnia 1840 roku, próba ta dotyczy sposobu odżywiania. W pierwszym rozdziale Księgi Daniela pierwszą próbą było to, że Daniel postanowił w swoim sercu nie jeść królewskiego pokarmu. Gdy Duch Święty zstąpił podczas chrztu Chrystusa, a On następnie pościł przez czterdzieści dni, Jego pierwszą próbą była kwestia pokarmu.

Trzeci i ostatni test w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy to prawo niedzielne. Wtedy wszyscy ci, którzy rozumieją wymagania Sabatu siódmego dnia, a wybierają oddawanie czci w dniu słońca, otrzymają znamię bestii i będą zgubieni na wieczność. Po trzech latach, w pierwszym rozdziale Księgi Daniela, Daniel i trzej młodzieńcy zostali postawieni przed Nabuchodonozorem (symbol prawa niedzielnego), aby ocenić ich przygotowanie z poprzednich trzech lat. Gdy Ojciec i Syn zstąpili w historii buntu Nimroda przy trzecim „chodźmy”, stało się to po to, by pomieszać ich język i rozproszyć ich po całej ziemi. Trzeci test jest papierkiem lakmusowym, który oddziela dwie klasy ludzi na wieczność.

Obie przypowieści — o kąkolcu i o sieci — wyraźnie uczą, że nie nadejdzie czas, w którym wszyscy niegodziwi nawrócą się do Boga. Pszenica i kąkol rosną razem aż do żniwa. Dobre i złe ryby są razem wyciągane na brzeg na ostateczne rozdzielanie.

„Ponownie przypowieści te uczą, że po sądzie nie będzie już czasu łaski. Gdy dzieło ewangelii zostanie zakończone, natychmiast następuje oddzielenie dobrych od złych, a los każdej z tych grup zostaje na zawsze przesądzony.” Przypowieści Chrystusa, 123.

Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy kończy się wraz z wprowadzeniem wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, a pomiędzy tamtą trzecią próbą a pierwszą próbą, która nadeszła 11 września 2001 roku, na adwentyzm laodycejski przychodzi druga próba. Nie ma "czasu łaski po sądzie", ponieważ dzieło ewangelii jest wówczas zakończone dla stu czterdziestu czterech tysięcy.

Siostra White naucza w kilku miejscach, że jeśli nie zdamy pierwszego testu, to nie możemy zdać drugiego, a bez pomyślnego zdania drugiego testu ujawnimy naszą porażkę na trzecim, teście lakmusowym.

Zwrócono mi uwagę na zwiastowanie pierwszego przyjścia Chrystusa. Jan został posłany w duchu i mocy Eliasza, aby przygotować drogę Jezusowi. Ci, którzy odrzucili świadectwo Jana, nie odnieśli pożytku z nauczania Jezusa. Ich sprzeciw wobec poselstwa zapowiadającego Jego przyjście postawił ich w takim położeniu, że nie mogli łatwo przyjąć najsilniejszych dowodów, że On jest Mesjaszem. Szatan poprowadził tych, którzy odrzucili poselstwo Jana, jeszcze dalej — do odrzucenia i ukrzyżowania Chrystusa. Tym samym postawili się w takim położeniu, że nie mogli otrzymać błogosławieństwa w dniu Pięćdziesiątnicy, które nauczyłoby ich drogi do niebiańskiej świątyni. Rozdarcie zasłony świątyni wskazywało, że żydowskie ofiary i obrzędy nie będą już przyjmowane. Wielka Ofiara została złożona i przyjęta, a Duch Święty, który zstąpił w dniu Pięćdziesiątnicy, przeniósł myśli uczniów od ziemskiej świątyni do niebiańskiej, gdzie Jezus wszedł z własną krwią, aby wylać na Swoich uczniów dobrodziejstwa Swego pojednania. Lecz Żydzi pozostali w całkowitej ciemności. Utracili całe światło, jakie mogli mieć na temat planu zbawienia, i nadal ufali swoim bezużytecznym ofiarom i darom. Niebiańska świątynia zajęła miejsce ziemskiej, lecz oni nie wiedzieli o tej zmianie. Dlatego nie mogli odnieść korzyści z pośrednictwa Chrystusa w miejscu świętym.

Wielu z przerażeniem patrzy na postępowanie Żydów, którzy odrzucili i ukrzyżowali Chrystusa; i gdy czytają historię Jego haniebnego traktowania, myślą, że Go kochają i że nie zaparliby się Go jak Piotr ani nie ukrzyżowaliby Go jak Żydzi. Lecz Bóg, który czyta serca wszystkich, poddał próbie tę miłość do Jezusa, którą wyznawali. Całe niebo z największym zainteresowaniem obserwowało przyjęcie pierwszego poselstwa anielskiego. Lecz wielu, którzy wyznawali, że kochają Jezusa i roniło łzy, czytając opowieść o krzyżu, wyśmiewało dobrą nowinę o Jego przyjściu. Zamiast przyjąć poselstwo z radością, oświadczyli, że jest to zwiedzenie. Nienawidzili tych, którzy miłowali Jego przyjście, i wykluczali ich z kościołów. Ci, którzy odrzucili pierwsze poselstwo, nie mogli odnieść pożytku z drugiego; nie odnieśli też pożytku z wołania o północy, które miało przygotować ich do wejścia z Jezusem przez wiarę do najświętszego miejsca niebiańskiej świątyni. A odrzucając dwa wcześniejsze poselstwa, tak przyćmili swoje zrozumienie, że nie widzą żadnego światła w trzecim poselstwie anielskim, które wskazuje drogę do najświętszego miejsca. Widziałam, że jak Żydzi ukrzyżowali Jezusa, tak kościoły z nazwy ukrzyżowały te poselstwa, i dlatego nie mają poznania drogi do najświętszego miejsca i nie mogą skorzystać ze wstawiennictwa Jezusa tam. Podobnie jak Żydzi, którzy składali swoje bezużyteczne ofiary, oni wnoszą swoje bezużyteczne modlitwy

do przedziału, który Jezus opuścił; a Szatan, zadowolony z tego zwiedzenia, przybiera postać religijną i kieruje umysły tych rzekomych chrześcijan ku sobie, działając swoją mocą, swoimi znakami i kłamliwymi cudami, aby usidlić ich w swoich sidłach. Wczesne Pisma, 259-261.

Jeśli nie przyjmujemy przestrogi, jaką stanowi 11 września 2001 roku, to z pewnością przyjmujemy prawo niedzielne, gdy nadejdzie, o ile będziemy jeszcze żyli. To powiedziawszy, próba, w której rozstrzygamy nasz wieczny los, a także próba, którą musimy przejść, zanim zostaniemy zapieczętowani w czasie prawa niedzielnego, czyli próba, którą musimy zdać przed zamknięciem czasu łaski, to druga próba i jest to próba obrazu bestii.

Pan jasno mi ukazał, że obraz bestii zostanie utworzony, zanim zamknie się czas łaski; gdyż ma to być wielka próba dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. Twoje stanowisko jest taką płataniną sprzeczności, że tylko nieliczni dadzą się zwieść.

W Objawieniu 13 to zagadnienie jest jasno przedstawione; [Objawienie 13:11-17, cytowane].

To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie opieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swej wierności Bogu, zachowując Jego prawo i odmawiając przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, którzy porzucą prawdę pochodzącą z nieba i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii. Manuscript Releases, tom 15, 15.

Drugim testem w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest proroczy test wizualny. Wymaga on rozpoznania powstawania obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych, a ten test może zostać objawiony jedynie przez prorocze Słowo Boże. Co więcej, prorocze Słowo Boże będzie zrozumiane tylko przez tych, którzy wybiorą spożywanie poselstwa późnego deszczu, przedstawionego jako metodologia linia po linii. Jeśli odmówimy spożywania poselstwa, które znajduje się w ręce potężnego anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, gdy zstępuje, nie będziemy mieć zdolności rozpoznania powstawania obrazu bestii.

Aby spożyć poselstwo, które anioł trzyma w ręku, konieczne jest, aby badacz prorocztw dostrzegł, że anioł ma poselstwo w swojej ręce. Gdy zstępuje potężny anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, w wersecie nie wskazano, że ma cokolwiek w ręku, lecz metodologia linia po linii, na podstawie kilku świadectw, stwierdza, że aniołowie, którzy zstępują, zawsze mają w ręku poselstwo. Ci, którzy odrzucają metodologię linia po linii, są ślepi na poselstwo, które dostarcza dowodu, że w Stanach Zjednoczonych kształtuje się obraz bestii. To musi zostać rozpoznane, gdyż nasz wieczny los zależy od uznania tej prawdy. Zgodnie z zasadą linia po linii Siostra White utożsamia prorocze cechy pierwszego anioła z tymi samymi cechami potężnego anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy.

Ukazano mi, jakie zainteresowanie całe niebo okazywało dziełu dokonującemu się na ziemi. Jezus polecił potężnemu aniołowi zstąpić i ostrzec mieszkańców ziemi, aby przygotowali się na Jego drugie przyjście. Gdy anioł opuszczał obecność Jezusa w niebie, poprzedzało go nadzwyczaj jasne i chwalebne światło. Powiedziano mi, że jego misją było rozświetlić ziemię swoją chwałą i ostrzec ludzi przed nadchodzącym gniewem Bożym. Tłumy przyjęły to światło. Niektórzy z nich wydawali się bardzo poważni, podczas gdy inni byli radośni i zachwyceni.

Wszyscy, którzy przyjęli światło, zwrócili swe oblicza ku niebu i wielbili Boga. Chociaż zostało rozlane na wszystkich, niektórzy jedynie znaleźli się pod jego wpływem, ale nie przyjęli światła z całego serca. Wielu ogarnął wielki gniew. Duchowni i lud zjednoczyli się z niekczemnikami i stanowczo opierali się światłu rozlanemu przez potężnego anioła. Ale wszyscy, którzy je przyjęli, odłączyli się od świata i ściśle zjednoczyli się ze sobą.

"Szatan i jego aniołowie usilnie starali się odciągnąć umysły jak największej liczby ludzi od światła. Ci, którzy je odrzucili, zostali pozostawieni w ciemności. Widziałam anioła Bożego, który z największym zainteresowaniem obserwował Jego wyznający Go lud, aby zapisać charakter, jaki w sobie kształtowali, gdy przedstawiano im poselstwo pochodzące z nieba. A gdy bardzo wielu, którzy wyznawali miłość do Jezusa, odwróciło się od niebiańskiego poselstwa z pogardą, szyderstwem i nienawiścią, anioł z pergaminem w ręku sporządzał haniebny zapis. Całe niebo wypełniło się oburzeniem, że Jezus został w ten sposób zlekceważony przez swoich rzekomych naśladowców." Early Writings, 245, 246.

W tym fragmencie pierwszy anioł z czternastego rozdziału Księgi Objawienia został "wyznaczony" "aby zstąpić i ostrzec mieszkańców ziemi, aby przygotowali się na Jego powtórne przyjście", co jest tym samym zadaniem anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia. Misją pierwszego anioła było "rozświetlić ziemię swoją chwałą i ostrzec ludzi przed nadchodzącym gniewem Boga", co ponownie jest misją anioła z rozdziału osiemnastego. Ci, którzy przyjęli poselstwo, "wysławili Boga", a ci, którzy je odrzucili, "zostali pogrążeni w całkowitej ciemności".

Daniel i trzej młodzieńcy wybrali niebiański pokarm, a druga grupa jadła pokarm Babilonu. Pod koniec „wizualnej próby” trwającej dziesięć dni Daniel i jego towarzysze uwielbili Boga, gdyż ich oblicza były widocznie pełniejsze i zdrowsze niż u tych, którzy jedli pokarm Babilonu. Poselstwo pierwszego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy reprezentuje wszystkie trzy próby w ramach określenia wiecznej ewangelii. Pierwsza próba to bać się Boga, druga to oddać Mu chwałę, a trzecia następuje, gdy nadchodzi godzina sądu. Ci, którzy wzięli z ręki pierwszego anioła książeczkę i zjedli ją, jak przedstawia Jan w rozdziale dziesiątym, na drugiej próbie oddali Bogu chwałę i byli wówczas przygotowani, by przystąpić do sądu Nabuchodonozora. Linia za linią, pierwszą próbą 11 września 2001 roku było zjedzenie książeczki, która była w ręku potężnego anioła. Ta próba wprowadziła następną, w której miały się ujawnić dwie klasy czcicieli, zanim nadejdzie trzecia i ostateczna próba lakmusowa, która po prostu ukazuje albo chwalebny charakter, albo charakter pełen ciemności.

Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy obejmuje historię od 11 września 2001 roku aż do wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych. W tej historii przypowieść o dziesięciu pannach zostanie powtórzona i wypełni się co do joty. Fakt ten wskazuje zatem, że prorocza historia z drugiego rozdziału Księgi Habakuka również zostanie powtórzona i wypełni się co do joty. Oznacza to także, że okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest czasem, w którym skutek każdej proroczej wizji zostaje powtórzony i wypełnia się co do joty.

Werset czterdziesty jedenastego rozdziału Księgi Daniela został odpieczętowany w czasie końca w 1989 roku. Werset rozpoczyna się czasem końca w 1798 roku, a kończy, wskazując czas końca w 1989 roku. Linia za linią, czas końca w 1798 roku odpowiada czasowi końca w 1989 roku. Historia

wersetu czterdziestego, zaczynająca się w 1798 roku i trwająca aż do prawa niedzielnego w wersecie czterdziestym pierwszym, przedstawia historię bestii z ziemi (Stany Zjednoczone) jako szóste królestwo w prorocztwie biblijnym. Dwa rogi bestii z ziemi, republikanizm i protestantyzm, są reprezentowane przez dwa czasy końca.

W czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy protestancki róg podczas drugiej z trzech prób tego okresu wyłoni dwie klasy czcicieli. Jedna klasa wykształci obraz Chrystusa, a druga wykształci obraz bestii. W tym okresie próby republikański róg połączy się z odstępczym protestanckim rogiem, aby utworzyć obraz bestii, gdy kościoły protestanckie przejmą wówczas kontrolę nad władzą cywilną. Ten okres jest przedstawiony w każdym widzeniu w Słowie Bożym, gdyż tu właśnie każda z „ksiąg Biblii” spotyka się i kończy.

Drugą próbą w tej historii jest próba obrazu bestii, zarówno wewnętrznie dla panien, jak i zewnętrznie dla polityków dwóch rywalizujących partii. Ta próba to ta, którą musimy przejść "zanim zamknie się czas łaski" przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym. To próba, którą przechodzimy "zanim zostaniemy zapieczętowani." To próba, w której "zostanie rozstrzygnięty nasz wieczny los."

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Innemu potężnemu aniołowi polecono zstąpić na ziemię. Jezus dał mu do ręki pismo, a gdy zstąpił na ziemię, zawołał: 'Babilon upadł, upadł.' Wtedy ujrzałam, jak rozczarowani znów wznoszą oczy ku niebu, wypatrując z wiarą i nadzieją pojawienia się swego Pana. Lecz wielu zdawało się pozostawać w otępieniu, jakby spali; jednak widziałam na ich obliczach ślady głębokiego smutku. Rozczarowani z Pisma dostrzegli, że znajdują się w czasie zwłoki i że muszą cierpliwie czekać na wypełnienie widzenia. Te same dowody, które skłoniły ich do oczekiwania swego Pana w 1843 roku, skłoniły ich do oczekiwania Go w 1844 roku. Jednak widziałam, że większości brakowało tej energii, która cechowała ich wiarę w 1843 roku. Ich rozczarowanie przytłumiło ich wiarę. . . .

Gdy służba Jezusa w Miejscu Świętym dobiegła końca i przeszedł On do Miejsca Najświętszego, stanął przed Arką zawierającą prawo Boże i posłał innego potężnego anioła z trzecim poselstwem do świata. W dłoń anioła włożono zwój pergaminu, a gdy zstępował na ziemię w mocy i majestacie, ogłosił straszliwe ostrzeżenie z najstraszliwszą groźbą, jaka kiedykolwiek została przekazana ludziom. Poselstwo to miało postawić dzieci Boże w stan czujności, ukazując im godzinę pokuszenia i udręki, która była przed nimi. Rzekł anioł: „Zostaną wciągnięci w bezpośrednie starcie z bestią i jej obrazem. Ich jedyną nadzieją życia wiecznego jest pozostać niezachwianymi. Chociaż stawką będzie ich życie, muszą mocno trzymać się prawdy”. Trzeci anioł kończy swoje poselstwo tak: „Tu jest cierpliwość świętych; tu są ci, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa”. Powtarzając te słowa, wskazał na niebiańską świątynię. Umysły wszystkich, którzy przyjmują to poselstwo, są skierowane do Miejsca Najświętszego, gdzie Jezus stoi przed Arką, dokonując swego ostatecznego wstawiennictwa za wszystkimi, dla których miłosierdzie jeszcze trwa, oraz za tymi, którzy nieświadomie złamali prawo Boże. To pojednanie jest dokonywane za sprawiedliwych zmarłych, jak i za sprawiedliwych żyjących. Obejmuje wszystkich, którzy umarli, ufając

Chrystusowi, lecz nie otrzymawszy światła dotyczącego przykazań Bożych, nieświadomie zgrzeszyli, przekraczając je. Wczesne Pisma, 245, 255.